

Tako je bilo, ko je bila stara Flerinova Olga deset let in je bil njen god.

In njena tetka v Žlebovicah — s kako ljubeznijo se spominja še sedaj na njo!

Vse je bilo takrat lepo; na mizi je stala posoda kave, zraven je ležala potica in poleg potice pomaranče in fige, Olga je pa sedela za mizo in se je smejala z veselimi očmi . . .

Cvetinmirski.

Milan gre v vojake.

(K sliki.)

Lesenega konjička vzel,
zavriskal Milan je, zapel:
„Ojz Bogom draga mama, ata
in ti domača ljuba trata;
kotiček mi pozdravljen vsak,
od vas poslavljam se vojak.
Modre hlače,
dopetače,
pri vojacih nosil bom;
meč ob boci,
puško v roci,
boben pisan, trara, rom.
Krasen res je moj konjiček,
uren kakor v zraku ptiček;
in posebno ko z ostrogo
v skok mu spešim brzo nogo.
Z barvo je prevlečen sivo,
gleda, a ne stresa z grivo.
Nič ne je in ne rezgače,
tudi plašno v stran ne skače,
nič ne teče, a se giblje,
če ga z roko kdo zaziblje.
Kakor stric iz mesta pravi,
na leseni je podstavi! —
Hi! po doli:
Tam po lozi,
krave, voli

in dve kozi
paganjič Andrejec pase,
z njim imel bom kratke čase.
Hiši naši Drejče služi,
pa rad igri se pridruži.
Konjca midva osedlava,
bojne igre zaigrava;
jaz na konjca urno skočim,
z bičem svojim krepko počim.
Bije konjec: pika, pok,
divje vzpne se z mano v skok.
Potlej zavrtim konjiča —
treba ni ostrog ne biča.
Pa za pas z roko posegnem,
meč iz nožnice potegnem;
puško k licu si položim,
pa napnem in v daljo sprožim.
Meč lesen je, ni od jekla,
kri, komahnem, ne bo tekla!
Puška moja kroglje nima,
sprožena ne puhne dima!
Hej, tako jaz bodem prožil
in tako se oborožil.
Res tako jaz bil se bom,
ko bom nekdaž branil dom!
Daleko je res do doli,
kjer pastir Andrejec voli,

kravce pase in dve kozi
tam na polju, tam na lozi!
Hi! Konjiček brzo z mano

zapekeči na poljano!
Vi pa z Bogom, mama, ata,
z vami sreča bodi zlata!

Ni se treba zame bati:
Božje čuvaj vas okó,
mene angelček krilati!

Predno noč bo, če ne prej,
sežem zopet vam v rokó;
z Bogom, zdravi vsi, juhej! —

Vneslav.

